

Sygn. akt I C 2470/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Karina Kostyra

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko D. S.

o zapłatę 802,87 złotych

I. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 802,87 zł (złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2015 roku,

II. dalej idące żądanie o zasądzenie odsetek oddała,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 227 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 2470/14

UZASADNIENIE

Stron powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. S. kwoty 802,87 zł oraz kwoty 227 zł tytułem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu (...) roku pozwany kierując pojazdem marki O.o nr rej. (...) spowodował wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd należący do poszkodowanego marki S.o nr rej. (...). Podała także, iż pozwany będący sprawcą szkody nie posiadał w chwili zdarzenia wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym. Strona powodowa podała również, iż uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę, ustaliła jej wysokość na kwotę 802,87 zł i wypłaciła przysługujące poszkodowanemu odszkodowanie. Powód wskazał, że w związku z powyższym występuje z roszczeniem regresowym do pozwanego o zapłatę ww. kwoty.

Postanowieniem z 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i w związku z tym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

W odpowiedzi na pozew pozwany D. S. wniósł o umorzenie roszczenia dochodzonego przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) roku w miejscowości D.pozwany kierując pojazdem marki O.o nr rej. (...) (którego właścicielem był J. P.) spowodował kolizję drogową, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd należący do poszkodowanego T. M.marki S.o nr rej. (...).

Stronę powodową łączyła z właścicielem pojazdu, którym poruszał się pozwany umowa odpowiedzialności cywilnej i w związku z tym strona powodowa przyjęła odpowiedzialność za zaistniałą szkodę.

Pozwany, będący sprawcą szkody, w chwili zdarzenia nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

/bezsporne/

Strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu T. M. odszkodowanie w kwocie 802,87 zł za uszkodzenia w należącym do niego pojeździe marki S.o nr rej. (...), które powstały w wyniku kolizji z dnia (...) roku.

/ dowód: kalkulacja naprawy z (...) roku, k. 37 -39; potwierdzenie przyznania odszkodowania z (...) roku, k. 40/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w przeważającej części na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 828 § 1 kc jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Z treści art. 43 pkt 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, że zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest to, że w dniu (...) roku pozwany jadąc samochodem należącym do J. P. spowodował kolizję drogową, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd należący do poszkodowanego T. M.. Nie ulega także wątpliwości, że stroną powodową łączyła z właścicielem pojazdu, którym poruszał się pozwany umowa odpowiedzialności cywilnej oraz, że strona powodowa przyjęła odpowiedzialność za zaistniałą szkodę w wyniku zdarzenia z dnia (...) roku. Niesporne jest również to, że pozwany w chwili zdarzenia nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu T. M. odszkodowanie za uszkodzenia w należącym do niego pojeździe, które powstały w wyniku kolizji z dnia (...) w kwocie 802,87 zł, które wynika z kalkulacji naprawy z dnia (...) roku. Tym samym zasadność powództwa strony powodowej która, zdaniem Sądu zgodnie z przepisem art. 6 kc udowodniła roszczenie, nie budzi żadnych wątpliwości.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione wyżej okoliczności i zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za zasadne roszczenie strony powodowej co do pełnej kwoty obejmującej należność główną – tj. 802,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia (...) roku.

Natomiast powództwo w zakresie dalej idącego żądania zasądzenia odsetek podlegało, na podstawie art. 471 kc w zw. z art. 6 kc, oddaleniu jako nieudowodnione /pkt. II wyroku/. Wskazać w tym miejscu należy na przepis art. 6 k.c. stanowiący, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strona

powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym nie przedstawiła Sądowi dowodów na podstawie, których żąda odsetek umownych od dnia wniesienia pozwu w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od niespłaconej kwoty kapitału. Sąd uwzględnił odsetki ustawowe od dnia (...)roku, a nie od dnia wniesienia pozwu, gdyż strona powodowa nie wykazała aby skutecznie wezwała pozwanego do zapłaty, gdyż nie dołączyła potwierdzenia odbioru wezwania do zapłaty z dnia (...)roku przez pozwanego, a zatem uznać należy, że pozwany takiego wezwania nie otrzymał. Zatem dopiero równoznaczne z wezwaniem do zapłaty będzie doręczenie pozwu pozwanemu, co w sprawie miało miejsce w dniu (...)roku. Wobec tego należało uwzględnić odsetki od dnia (...) roku i w pozostałym zakresie powództwo o zasądzenie odsetek podlegało oddaleniu – w oparciu o przepis art. 455 kc w zw. z art. 481 kc.

Orzeczenie o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 kpc, zasądzając je od pozwanego jako przegrywającego proces. Strona powodowa poniosła koszty procesu w kwocie 227 zł (w tym opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł – stosownie do § 2 ust. 1 i § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu., opłata od pozwu - 30 zł).